

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxx**

zastoupen: JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Slavíkova 23

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **Písečná invest, a.s.**, se sídlem Praha 4, Bítovská 1227/60

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j.: MHMP 1699887/2019, sp. zn.: S-MHMP 1084751/2017/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jím podané odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu (Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby) ze dne 10. 2. 2011, čj. MCP8 117238/2010, sp. zn. MCP8 036361/2009/OV.Fi. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o odstranění stavby mateřské školy, jeslí č. 3 a hospodářské budovy v Praze Troji čp. 444, Písečná 11, podle ust. § 128 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „*stavební zákon*“), a to k návrhu zúčastněné osoby (dále v textu jen „*zúčastněná osoba nebo navrhovatel*“ podle kontextu).

[2] Žalobce navrhoval rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Namítl, že mu byla odňata možnost účastnit se správního řízení před stavebním úřadem, když ten dne 24. 3. 2010 nezákonně rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení, což bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2017. Tímto postupem došlo ke zkrácení jeho procesních práv, která mu náleží podle příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), takže podle jeho názoru měl žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání; za nedostatečné považuje konstatování žalovaného, že žalobce se mohl seznámit s prvostupňovým správním rozhodnutím, neboť jeho odvolací námitka byla rozsáhlejší a netýkala se pouze seznámení s rozhodnutím. Dále nesouhlasí s tím, že v otázce azbestu je zkoumání ochrany jeho práv bezpředmětné, neboť tato práva mu náleží bez ohledu na to, zda jsou či nejsou v řízení otázky k nim se vážící vyřešeny. Namítal, že nelze mít za prokázané, že azbest byl ze stavby odstraněn, a že nebyl vyrozuměn o tom, že v roce 2013 byl do spisu doplněn dokument o tom, že se tak stalo. Dále znovu uvádí, že o jeho vyloučení bylo rozhodnuto dne 24. 3. 2010, prvostupňové rozhodnutí pak bylo vydáno den 10. 2. 2011, tedy až po zhruba 10 měsících, kdy neměl možnost uplatňovat svá účastenská práva (zejména seznámit se s podklady a navrhopat jejich doplnění). Stavební úřad se pak nezabýval ve svém rozhodnutí jeho námitkami, což považuje za zásadní vadu rozhodnutí. Žalobce se k tématu v tomto žalobním bodě vrací, argumentace je stále táž, tedy to, že mu nebylo umožněno vykonávat svá účastenská práva, jak již bylo shora uvedeno.

[3] V dalším žalobním bodě namítá, že odstraňování stavby bude nadměrně obtěžovat své okolí hlukem, neboť nejsou splněny požadavky ust. § 29 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na odstraňování staveb, kdy konkrétně není dodržena povinnost zdržet se obtěžování hlukem, kdy v odvolání uvedl, z jakého důvodu v řízení to, že hlukové limity budou dodrženy, nebylo prokázáno, a to jak uvádí minimálně v některých případech (blíže tuto velice obecnou část žalobního bodu nijak nekonkretizuje). Konkrétněji napadá provedenou Akustickou studii, k níž uvádí tyto konkrétní námitky – (1) dokumentace byla vypracována v březnu 2009, resp. v lednu 2010, ale hluková studie v říjnu 2008, tedy předtím, než bylo známo, jak bude stavba odstraňována, a nemohla tak hodnotit hluchnost, (2) z dokumentace není zřejmé, z jakých údajů bylo vycházeno (hluchnost jakých strojů a při jakých činnostech byla uvažována, jak byla vypočtena hluchnost dopravy), (3) není specifikováno množství, složení a frekvence nákladních automobilů, jež budou potřeba k odklizení stavby, ani jejich hluková zátěž, (4) dodržení hlukových limitů v hlukové studii je vázáno na dodržení podmínek, jež jsou buď nevymahatelné a neurčité – konkrétně podmínka, aby používané stroje byly v bezvadném technickém stavu a řádně seřizené, nebo není zajištěno jejich dodržování, konkrétně podmínka přerušování prací na 1 hodinu, provádění prací mezi 7 – 21 hodinou, minimalizace prostojů strojů, (5) od zpracování studie uplynulo více než 10 let, takže studie nezohledňuje aktuální hlukovou situaci v území, které doznalo změn (nárůst hluku z dopravy, kdy je dnes zde překročena nejvýše přípustná hladina hluku), (6) pokud žalovaný uvádí, že stavba

dospěla do určitého stavu zchátralosti, pak lze předpokládat, že podklady, z nichž studie vycházela, již nejsou v současné době aktuální.

[4] Dále uvádí, že i ze studie plyne, že u bytů ve spodních patrech domu čp. 447 dojde k překročení nejvýše přípustných limitů hluku. Tyto pochybnosti podle názoru žalobce nelze odstranit závěrem, že budou dodrženy příslušné hlukové limity, neboť stavebník je povinen dodržovat platné právní předpisy, takže jinak by nějaké povolení ztratilo smysl, a nelze odkazovat na to, že stavební úřad bude provádět kontrolní prohlídku stavby, tak u neúplných podkladů či nevymahatelných povinností není co kontrolovat. Namítá, že vyhláška č. 137/1999 Sb. je právním předpisem platným i účinným i pro hlavní město Prahu.

[5] Žalobce dále namítá, že závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 29. 12. 2009, čj. S.HK/3717/27158/09, a potvrzení tohoto stanoviska ministerstvem zdravotnictví ze dne 24. 1. 2019, čj. MZDR 2393/2018-4/OVZ, je vadné, neboť se opírá o vadnou akustickou studii. Žalovaný uvádí, že orgán ochrany veřejného zdraví nestanovil žádné podmínky na ochranu proti hluku, neboť vycházel z této akustické studie, která nemůže sloužit jako řádný podklad (argumentace se v žalobě stále opakuje).

[6] Ve třetím žalobním bodě žalobce namítá, že navrhovatel nedoložil vlastnické právo ke stavbě na pozemku p. č. X, ani souhlas jejího vlastníka, přičemž skutečnost, že stavba nebyla zapsána na listu vlastnictví, neznamená, že nemá vlastníka, stejně jako provedená pasportizace objektu, která se týká pouze veřejnoprávní roviny. Ohledně potvrzení o nabytí v dražbě uvádí, že dražbou byly nabyty pouze stavby na pozemku p. č. X a pozemky, nikoliv stavba, na pozemku p. č. X.

[7] Ve čtvrtém žalobním bodě namítá, že nebyl doložen souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady a že mu nebyla dána možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí. Stavba obsahuje azbest, proto nebylo možné povolit její odstranění bez souhlasu orgánu vykonávajícího státní správu na úseku odpadového hospodářství podle zákona č. 185/2001 Sb., ačkoliv nezbytnost vydání tohoto souhlasu vyplývá z vyjádření Úřadu městské části Praha 8, odboru životního prostředí, z 26. 10. 2009, 22. 4. 2009 i 23. 12. 2009. Původcem odpadu je stavebník, aby mohl sám nebo prostřednictvím jiné osoby provést nakládání s nebezpečným odpadem, potřebuje příslušný souhlas. Ohledně sdělení společnosti Ekostar spol. s r.o. ze dne 16. 8. 2013 uvedl (žalobce v žalobě používá označení „žalovaný“, s ohledem na obsah textu a logiku věci by to však spíše měl být „žalobce“), že jemu ani vlastníkům bytů v okolních domech nebylo známo, že by na stavbě došlo k odstranění azbestu, přičemž takové práce by si vyžádaly opatření, které by nebylo možné nezaregistrovat. Ke shora uvedené sdělení společnosti Ekostar pak znovu opakuje, že se s ním neměl možnost seznámit, neboť byl po vydání prvostupňového správního rozhodnutí do spisu následně doplněn, žalobce o tom nebyl vyrozuměn. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2009, sp. zn. 4 As 71/2008.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl obdobné skutečnosti, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl, v jakém konkrétním účastenském právu byl zkrácen a jakým způsobem, doklad o odstranění azbestu nemohl být podkladem pro

vydání prvostupňového správního rozhodnutí, neboť byl do spisu založen až po jeho vydání, vyhláška č. 137/1996 Sb. nemůže být na území hlavního města Prahy použita pro zvláštní úpravu, vadnost akustické studie žalobce namítal již v odvolacím řízení, proto bylo příslušné stanovisko správního úřadu přezkoumáno s výsledkem, že stanovisko bylo potvrzeno, ohledně stavby a jejího vlastnického práva poukázal na ust. § 128 odst. 1 stavebního zákona, kdy to bylo ověřeno dálkovým přístupem do katastru nemovitostí, souhlas podle zákona o odpadech není tímto zákonem v tomto správním řízení vyžadován, proto jej nemůže vyžadovat ani stavební úřad.

[9] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[10] Zúčastněná osoba s žalobou nesouhlasila a obsahově se ztotožnila s procesním úkonem žalovaného.

[11] V předloženém správním spise je založena v předkládané dokumentaci i akustická studie, která posoudila prováděné práce z hlediska hluku.

[12] Dále je založeno sdělení ministerstva zdravotnictví ze dne 24. 1. 2019, čj. MZDR 2393/2018-4/OVZ, kterým byl potvrzen podklad pro řízení o odstranění stavby – závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 29. 12. 2009, čj. S.HK/3717/27155/09, a to postupem podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu. V odůvodnění je mj. uvedeno, že stanovisko podmínilo odstranění stavby tím, že při odstraňování materiálu s azbestem musí být postupováno v souladu s platnou legislativou (ust. § 41 zákona o odpadech a vyhláškou č. 394/2006 Sb.). Při přezkumu vycházelo ministerstvo z obsahu správního spisu, mj. i ze shora uvedené akustické studie, která byla zpracována na základě znalosti zpracovatelů o akustickém výkonu jednotlivých stavebních mechanismů, výpočet je proveden v obecné rovině, byl stanoven pro zkrácenou dobu 10 hodin, stavebník navrhl konkrétní opatření pro snížení hluku (oplocení staveniště trapézovým plechem, volba strojů s nejnižším akustickým výkonem, detailní harmonogram prací a omezení doby výkonu, využití stínícího efektu bouraných objektů). Akustická studie uvedla, že v jednom z míst bude stanovený hygienický limit překročen o 0,9dB, což je lidskému uchu nepostřehnutelné. Ohledně materiálů, které obsahují azbest, je uvedeno závazné stanovisko hygienické stanice o dodržení zákonných povinností.

[13] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí dne 11. 4. 2017, čemuž předcházela správní rozhodnutí a rozsudky soudů týkající se jeho účastenství v řízení (usnesením stavebního úřadu ze dne 24. 3. 2010 bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení, jeho odvolání bylo zamítnuto dne 2. 2. 2011, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 A 78/2011-49, k podané kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2015, čj. 1 As 62/2015-32, tento rozsudek zrušil, dalším rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, čj. 6 A 78/2011-83, byla žaloba opět zamítnuta, ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ve vztahu k žalobci tento rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 As 35/2016-38, Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 19. 7. 2016, čj. 6 A 78/2011-128, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, žalovaný následně usnesení stavebního

úřadu o zamítnutí postavení žalobce jako účastníka řízení zrušil a řízení zastavil rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017). Dále žalovaný poukázal na charakter správního řízení a správního rozhodnutí. Uvedl dále, že od okamžiku nabytí právní moci o tom, že žalobce není účastníkem řízení, jím žalobce nebyl, neboť toto rozhodnutí nemá odkladný účinek, a to až do dne 4. 4. 2017, kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu o jeho účastenství. Pokud probíhala dvě správní řízení současně (návrhové o odstranění stavby, a řízení o účastenství žalobce) se shodným předmětem, žalovaný má za to, že žalobce byl s rozhodnutím seznámen, když jej ve svých procesních úkonech přesně identifikoval. Žalovaný přisvědčil žalobci, že s ním nebylo nakládáno jako s účastníkem řízení v návrhovém řízení o odstranění stavby zejména z hlediska imisí hluku, prachu a azbestu, ze spisu vyplývá, že azbest byl v roce 2013 zákonem předepsaným způsobem odstraněn. Vyhláška č. 137/1996 Sb., se na území Prahy neuplatní, neboť do 1. 8. 2016 platila vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy (dále také jen „OTPP“), přičemž podle ust. § 29 této vyhlášky OTTP splněny povinnosti byly, což zaručuje dokumentace bouracích prací, která byla zpracovaná v souladu s ust. § 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb., podmínka, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti, života a zdraví žalobce je zabezpečena polohou odstraňované stavby od nemovitosti žalobce, podmínka ohledně hluku a prachu je stanovena jako povinnost v prvostupňovém správním rozhodnutí. Podmínku ohledně zatěžování prachem ze závazného stanoviska převzal stavební úřad do výroku rozhodnutí.

[14] Ohledně hluku je uvedeno, že důvodnost uplatněných námitek je svázáno s prokazatelně zjištěným zásahem do práv účastníků (žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 80/2008-68), žalobce v odvolání neupřesnil, jakým způsobem by mohl být zkrácen na svých právech při dodržení hygienických limitů hluku při odstraňování stavby, což vynutí stavební úřad prostřednictvím podmínek stanovených prvostupňovým rozhodnutím. Ohledně hluku je poukázáno na již shora zmíněné stanovisko hygienické stanice, akustickou studii, i přezkum tohoto stanoviska ministerstvem zdravotnictví. Dále je uvedeno, že zpracovatel akustické studie se odvolává na podklady, které mu byly poskytnuty zpracovatelem dokumentace, který je shodný s textovou částí dokumentace bouracích prací ověřených stavebním úřadem, proto skutečnost, že akustická studie byla zpracována v předstihu, garantuje tuto dokumentaci. Zásadní je prokázání, jaká mechanizace při navržené technologii bouracích prací nepřekračuje zákonné hlukové limity, což bylo splněno. Stavební stav dospěl do stadia značné zchátralosti, což bude mít vliv na čas potřebný k odstraňování fragmentů staveb. Akustická studie posoudila konkrétní stavební mechanismy (nákladní vozidla, nakladače, autojeřáb, šroubový kompresor, bourací kladiva) včetně uvedení jejich konkrétních hladin akustického výkonu. Ochranu před hlukem zabezpečuje podmínka povolení k odstranění stavby, která odkazuje na dokumentace bouracích prací a opatření proti hluku, navíc je vlastník odstraňované stavby povinen dodržovat platné právní předpisy, jejich dodržování pak kontroluje orgán veřejné ochrany zdraví. Ohledně dodržení těchto podmínek a jejich obecnosti je uvedeno, že na str. 13 a 14 akustické studie je uveden výpočet opatření, která je možné považovat za vyhovující (určení doby pro stavební činnost, přestávky, oplocení, použití části stavby při bourání jako stínícího efektu, umístění zařízení do ochranného objektu). Zajištění jejich dodržování se děje prostřednictvím prohlídek stavebního úřadu. Žalobce je vlastníkem jednotky bytového domu, akustická studie neprokázala nadlimitní zvýšení ekvivalentní hladiny akustického tlaku 2 m od fasády objektu, prokázala

překročení limitní hodnoty u jiného bytového domu (zde se jednalo o mírné překročení, které nelze sluchově postihnout).

[15] Dále je v odůvodnění uvedeno, že nahlédnutím do katastru nemovitostí se žalovaný přesvědčil, že navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. 1083/15 a 1083/16 v katastrálním území Troja, jejichž součástí jsou stavby na těchto pozemcích a zejména s ohledem na zásadu superficies solo cedit. Ohledně vlastnického práva ke stavbě na pozemku parc. č. 1083/16 je uvedeno, že pokud by měla odlišného vlastníka, muselo by se to projevit v zápisu v katastru nemovitostí. Ohledně odpadového hospodářství je odkázáno na závazná stanoviska, odstranění azbestu musí být provedeno podnikatelem oprávněným k provádění prací s azbestem podle ust. § 128 odst. 1 stavebního zákona, manipulace s tímto materiálem musí být zabezpečena ve smyslu ust. § 41 zákona o odpadech. Dotčený orgán státní správy vydal své stanovisko dne 29. 12. 2009, kde odkázal na toto ustanovení, kdy v daném případě jde o práci ojedinělou a krátkodobou expozici. Postup odstraňování azbestu byl vymezen v podmínkách prvostupňového rozhodnutí. Práce nebyla shledána jako nakládání s odpadem v souladu se stanoviskem příslušného správního orgánu. Rovněž je zmíněno sdělení společnosti Ekostar spol. s r.o. ze dne 16. 8. 2013 o ukončení práce s azbestem.

[16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[17] V prvním žalobním bodě žalobce nejprve namítá, že po dobu, kdy bylo vysloveno, že není účastníkem řízení (od vydání správního rozhodnutí prvního stupně do zrušení tohoto rozhodnutí, kdy soud v datech a identifikaci těchto správních rozhodnutí odkazuje na předchozí část odůvodnění), nemohl uplatňovat svá účastenská práva. Tato část žalobního bodu není mezi účastníky sporná, neboť plyne z popisu průběhu příslušného správního řízení, které žalovaný prováděl pro přehlednost i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, k tomuto správnímu řízení však podle názoru soudu nemá v takto obecné rovině žádný vliv. Žalobce tak popisuje stav, který je zřejmý a vyplývá z vydaných rozhodnutí a rozsudků, neuvádí však, jak by se měl projevit v posouzení této věci, která byla projednávána, a kterou je odvolací řízení a předchozí správní řízení, které k návrhu zúčastněné osoby povolilo odstranění stavby, kromě obecné námitky nemožnosti uplatnění jeho účastenských práv. Soud tak k tomuto velice obecnému žalobnímu bodu nemůže uvádět žádné konkrétnější stanovisko, neboť pouze popisuje průběh dvou správních řízení. Tvrzení žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech, tak koresponduje s tímto průběhem, nenamítá však konkrétně nic k rozhodovacímu důvodu v této věci.

[18] Soud nesouhlasí s tím, že by pouze z tohoto důvodu měl žalovaný napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání, neboť žalovaný dostatečně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, přičemž všechny odvolací námitky žalobce věcně projednal a zaujal k nim své stanovisko. Vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek od svého zahájení až do pravomocného konečného rozhodnutí ve věci tak byl

dostatečný prostor k tomu, aby k věcným námitkám žalobce zaujal stanovisko přímo žalovaný v rámci odvolacího řízení, k čemuž došlo. Podle názoru soudu tak nedošlo ke zkrácení práva žalobce na projednání věci, neboť jeho argumenty proti rozhodnutí byly posouzeny v rámci odvolacího řízení.

[19] Pokud žalobce uváděl, že nesouhlasí s tím, že by jeho námitka ohledně azbestu byla nedostatečně posouzena, pak s tím soud nesouhlasí a odkazuje na rozsáhlé odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, které přímo tuto námitku konkrétně hodnotilo, konkrétní námitky pak posoudilo v řízení podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu i ministerstvo zdravotnictví, které rovněž svůj závěr odůvodnilo. K žádnému zkrácení procesních účastenských práv žalobce tak v řízení nedošlo.

[20] Ohledně žalobcem namítaného dokumentu o odstranění azbestu z roku 2013 a námitce, že o něm nebyl žalobce vyrozuměn, soud pouze uvádí, že tento doklad sice ve spise je, ale zcela zjevně se jedná o doklad, který nebyl podkladem pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí, které je z roku 2011, a který byl následně doplněn pro posouzení stavu, který nastal po vyznačení doložky právní moci prvostupňového správního rozhodnutí. Pro samotné posouzení zákonnosti a věcné správnosti prvostupňového správního rozhodnutí však nemá žádný význam již s ohledem na časovou posloupnost, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný tento doklad zmiňoval pouze okrajově, aniž by tím nějak zasahoval do hodnocení prvostupňového správního rozhodnutí, a reagoval jím zjevně na odvolací námitku žalobce v odvolacím řízení.

[21] V této souvislosti je nutné uvést, že při hodnocení odvolání žalobce podle názoru soudu nelze odhlédnout od značné časové prodlevy, která uplynula od vyznačení doložky právní moci na prvostupňové správní rozhodnutí a podání odvolání. Tento čas je nutné při rozhodování hodnotit, kdy tento časový úsek není běžný a musí být zohledňován, a to i s ohledem na to, že ze správního spisu zjevně plyne, že faktický výkon rozhodnutí byl již dávno uskutečněn před projednáním odvolání žalobce. V tomto směru je nutné hodnotit různé poznámky v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které na ně reaguje až s tímto časovým odstupem, když však samo musí hodnotit zákonnost vydání rozhodnutí v roce 2011 a v té době faktickým stavem v území a na to navazující právní hodnocení tehdy existujících faktických poměrů. Jinými slovy řečeno – v odvolacím řízení musí být hodnoceno období vydání prvostupňového správního rozhodnutí, k němuž došlo v roce 2011, nelze však odhlédnout od toho, že na tomto rozhodnutí byla vyznačena doložka právní moci, podle tohoto rozhodnutí pak bylo následně postupováno, a až následně došlo ke zpochybnění vyznačené této doložky a řízení bylo znovu otevřeno ve fázi odvolacího řízení. V tomto směru tak soud uvádí, že nijak nezpochybňuje skutečnost, že v určité fázi celého procesu došlo k vyloučení žalobce jako účastníka řízení (to však není předmětem sporu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak neplyne, že by tuto skutečnost rozporoval žalovaný), ale v době rozhodnutí o odvolání žalobce je nutné přihlédnout k tomu, že fakticky již rozhodnutí bylo vykonáno a jeho účinky tak již pominuly plynutím času a jeho výkonem.

[22] Ve druhém žalobním bodě žalobce nesouhlasí s hodnocením hluku při odstraňování stavby. Podle názoru soudu tato žalobní argumentace byla dostatečně

vypořádána v odvolacím řízení i postupem podle ust. § 149 odst. 5 správního řádu, a v obecné rovině tak soud na ni odkazuje v předešlé části odůvodnění rozsudku. První část tohoto žalobního bodu je tak obecná a nekonkrétní, že k ní jiný závěr nelze uvést, k velice obecné námitce, že nebyla dodržena vyhláška OTPP soud uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně rozebíralo skutečnost, že dodržena byla. Ohledně mírně překročeného hluku je nutné uvést, že z odůvodnění rozhodnutí plyne, že toto překročení hluku se netýká nemovitosti žalobce, proti čemuž v žalobě žalobce nijak konkrétně nebrojí. Za tohoto procesního stavu tak soud uvádí, že v soudním řízení správním tuto námitku nemůže posuzovat, neboť se netýká veřejného subjektivního práva žalobce, ale jiné osoby.

[23] Žalobce konkrétněji napadá akustickou studii, tyto námitky soud nemá za důvodné. Okolnost, že akustická studie byla vypracována v roce 2008 a projektová dokumentace v roce 2009 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v roce 2011, není v rozporu s žádným právním předpisem, časový odstup od jednotlivých fází procesu není velký. Pokud žalobce uvádí, že nemohlo být známo, jaká stavba bude odstraňována, pak to je přímo v rozporu s vypracovanou studií i dokumentací, která hodnotí a posuzuje konkrétní stavbu a její odstranění. Údaje, z nichž studie vycházela (hlučnost strojů), jsou v ní přímo obsaženy, a to v části 2 a 3, proto nelze souhlasit s naprosto obecným tvrzením v žalobě, že není patrné, z čeho bylo vycházeno. Totéž lze uvést k množství a frekvenci dopravy, které je v téže části studie hodnoceno. Ohledně dodržení podmínek je ve studii rovněž konkrétně rozvedeno, jak mají být práce realizovány, pokud žalobce uvádí, že ty jsou nevymahatelné či neurčité, pak nic takového soud nezjistil, neboť jsou uvedeny konkrétní opatření, která mají hlukovou zátěž omezit, a soud tak odkazuje na závěr této studie. Kontrola dodržování těchto podmínek není součástí tohoto veřejnoprávního povolení, ale dalšího výkonu rozhodnutí, resp. provádění prací na základě tohoto povolení, proto není možné tyto otázky hodnotit v tomto správním řízení. Je pravda, že od vypracování studie do dne vydání napadeného rozhodnutí uběhla delší doba, nicméně s ohledem na shora zmíněnou dobu správního řízení v tomto případě, která je výjimečná, je nutné posuzovat stav, který byl v době vydání prvostupňového správního povolení, které následně bylo opatřeno doložkou právní moci. Pro samotné posouzení časové prodlevy tak podle názoru soudu nestačí v žalobě poukázat na její délku, ale na to, proč v době vydání napadeného rozhodnutí by konkrétní podmínky pro odstranění stavby byly změněny s ohledem na to, jaká situace v území v době vydání napadeného rozhodnutí je. Nic takového žalobce v žalobě netvrdí, pouze obecně poukazuje na dobu řízení, proto soud konkrétněji nemůže tuto žalobní argumentaci rozebrat.

[24] Pokud žalobce uváděl, že z akustické studie plyne, že u bytů ve spodních patrech domu dojde k překročení limitů hluku, pak soud odkazuje na předchozí část odůvodnění rozsudku, kdy tato námitka se netýká nemovitosti žalobce, nedotýká se tak jeho veřejného subjektivního práva a žalobce tak není oprávněn ji za jiného vznášet.

[25] K opakující se žalobní námitce užití vyhlášky OTPP na území hlavního města Prahy soud uvádí, že na území hlavního města Prahy se neuplatní obecná úprava, ale úprava stavebním zákonem předvídaná, kterou přijímá hlavní město Praha v rámci své normotvorby.

[26] Obecná žalobní námitka, že závazné stanovisko hygienické stanice a jeho potvrzení ministerstvem zdravotnictví je vadné, neboť nezohledňuje žalobcovu argumentaci proti akustické studii, má soud za nedůvodné, neboť akustickou studii za vadnou nepovažuje. Jinou konkrétnější argumentaci proti tomuto závaznému stanovisku a jeho přezkumu žalobce v žalobě neuvádí.

[27] Ohledně třetího žalobního bodu soud uvádí, že žalobce v žalobě neuvádí, kdo by měl být vlastníkem jím namítané stavby. Pokud žalovaný vyšel z údajů v katastru nemovitostí a obecné zásady občanského práva o příslušenství pozemku, kde vlastnictví svědčilo navrhovateli, pak je takový závěr logický a dostatečně zdůvodněný. Stejně jako v případě hluku u jiné nemovitosti, než té ve vlastnictví žalobce, pak soud uvádí, že žalobci nesvědčí žádné veřejné subjektivní právo na zpochybňování tohoto vlastnictví v tomto správním řízení, a proto nemůže toto vlastnictví pouhým obecným odkazem, že s ním nesouhlasí, v soudním řízení správním důvodně vznášet.

[28] Ani čtvrtý žalobní bod nemá soud za důvodný, neboť z vydaných povolení, jejich podmínek, závazných stanovisek i jejich přezkumu v rámci projednání odvolání žalobce jednoznačně plyne, že při vydání povolení k odstranění stavby byly dodrženy v té době účinné právní předpisy pro práci s azbestem. Odstranění azbestových prvků ze stavby za dodržení těchto podmínek nebylo nakládání s odpadem podle zákona o odpadech, ale činností spojenou s odstraněním stavby, proto žádné další veřejnoprávní povolení nemohlo být po navrhovateli vyžadováno, neboť takový požadavek by nebyl v souladu se zákonem. Pro řízení o odstranění stavby tak postačí dodržení shora uvedených podmínek. O tom, jak bude dále s odpadem nakládání, je otázkou jiných právních řízení a podmínek, které nejsou součástí tohoto správního řízení, proto k nim nemohl žalovaný přihlížet.

[29] Pokud žalobce velice obecně uváděl, že mu není známo, že by tento azbest byl ze stavby odstraňován, pak to není otázka pro hodnocení zákonnosti příslušného správního rozhodnutí, neboť to s právními účinky povolení o odstranění stavby nijak nesouvisí, ale vztahuje se až na další postup podle tohoto povolení. Nicméně pokud do spisu byl založen doklad od třetí osoby, že k odstranění azbestu došlo odbornou společností v roce 2013, je možné podpůrně vycházet z toho, že podmínky povolení byly dodrženy. To však pro hodnocení zákonnosti povolení o odstranění stavby není podstatné.

[30] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[31] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. února 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu